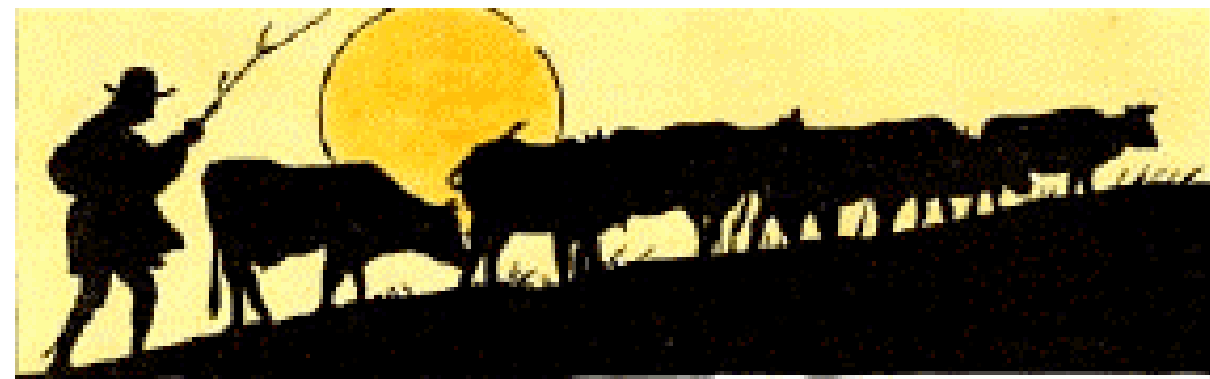

"שדונים כלשהם כישפו את הפרות וגנבו את החלב שלי" אמר קולום לעצמו "אולי אפזר עפר על הפרות וכך אשבור את הכישוף."

הוא פיזר עפר על גביהן של הפרות, אך גם למחרת בבוקר הפרות לא נתנו חלב. בלילה הבא, כשהכל כבר היה שקט מאוד, יצא קולום מור לרפת והסתתר אחרי עגלה. כעבור זמן הוא ראה אור הבוקע תחת הדלת. תוך דקה נכנסה לרפת קבוצה של שדונים, שמחים ופורצים בצחוק רם. היו אלה יצורים בעלי רגליים דקות, כובעים ומעילים צהובים ארוכים. לרגליהם הם נעלו נעליים מחודדות ועל הכובעים דלק אור כמו של כוכבים קטנים. לכל אחד תלוי היה קרן על החגורה ובידו

קולום מור והשדונים

זהו סיפור עתיק מארץ הסקוטים. קולום מור היה איכר בעל עדר פרות גדול. הפרות נתנו חלב רב ואישתו של קולום מור עשתה גבינה טובה. הם מכרו גבינה וחלב בשוק הקרוב וחיו טוב. בוקר אחד יצא קולום לרפת שלו כדי לחלוב את הפרות. להפתעתו עטיני הפרות היו ריקים והפרות נראו עייפות.

שוט ארוך.

מהר כמו ברק השדונים קפצו על גביהן של הפרות ורכבו עליהן מהרפת, עם קריאות עליזות ביציאה.

קולום מור המתין עד שכל השדונים עזבו, ואז קפץ על סוסו והתחיל לדהור אחריהם.

השדונים רכבו עוד ועוד, עברו את נהר הזהריה ברכיבה והמשיכו עד שהגיעו לתל נדרייה. שם כולם תקעו בקרנות שלהם ובתל נפתח פתח כמו דלת גדולה והשדונים נכנסו פנימה.

האיכר ירד מסוסו והספיק עוד להיכנס אחריהם ואז הדלת נסגרה שוב.

הוא נכנס לאולם גדול ובמרכזו שולחן ארוך, שעליו הוכנה כבר סעודה נהדרת. השדונים התיישבו לשולחן וקולום מור

כל האורות שעל כובעיהם של השדונים
כבו, והשתרר חושך. אבל קולום מור ראה
שמתחת לדלת בוקע קרן אור חלשה. הוא
קפץ מיד, דחף את הדלת בחוזקה ורץ
החוצה. השדונים התבלבלו ולקח להם זמן
מה עד שהתחילו לרדוף אחריו. קולום
עלה על סוסו ודהר הביתה. בדרך עבר
ברכיבה את נהר הזהריה ושם השדונים
נעצרו. הם לא יכלו לעבור את המים. הם
קפצו ברוגז, קללו והניפו את השוטים
שלהם כשראו את קולום מור מעבר לנהר.
האיכר האט כדי לא לעייף את סוסו ואז
שמע קול הקורא לו: "קולום מור, תקשיב!"
הוא הביט סביב אך לא ראה איש. ואז
הרגיש שזו הכוס שבידו המדברת אליו.
"תקשיב קולום מור" אמרה הכוס "אני כוס

התיישב אתם, בלי שהם שמו לכך לב.
השדונים עוד לא התחילו לאכול כאשר
המלך שלהם, שישב בראש השולחן, הרים
כוס גדולה ומקושטת בחריטה נהדרת.
"כוס האושר!" קראו כל השדונים. מלך
השדונים לגם מהכוס והעביר אותה
הלאה. הכוס עברה מיד ליד וכולם לגמו
ממנה וצחקו בצחוק רם.
בל כשהכוס הגיעה לידיו של קולום מור
הוא לא שם אותה לפיו אלא התיז את היין
שבה על השדונים.

"אנו חייבים לשמור את כוס האושר היטב
במשך כל חיינו" אמר.
למחרת בבוקר נכנס קולום מור לרפת שלו
והפרות קיבלו אותו שם בפיעה עליזה.
הרבה חלב נתנו לו באותו הבוקר.
אזי הבין קולום מור שזו הברכה שכוס
האושר מביאה לו.
מאז בביתו נשמרה היטב כוס האושר,
אותה הציל קולום מהשדונים של תל
נדררייה.

האושר. שמור אותי היטב ואתה
ומשפחתך תחיו בשלום ובעושר. לפני
שנים רבות חטפו אותי השדונים ומאז
נאלצתי לשרת אותם נגד רצוני. אבל אתה
שחררת אותי מהם. שמור אותי בביתך
ותהיה תמיד מאושר."
קולום מור מיהר הביתה לאישתו וסיפר לה
הכל.